Ч. 32 (13.271). Львів, субота 11. лютого 1933. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.

Конто почт. щадн. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло“. Львів.

Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.

Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Місячно	5·00 зол.
Чвертьрічно	15·00 „
Піврічно	30·00 „
Річно	60·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Боротьба за місто.

У нас уже ствердили люди, що чуже місто на наших землях — нам вороже. У нас уже лунають гасла „до міста“. Ці гасла цілком зрозумілі. Однак поки що мало зясовані ті реальні шляхи, якими треба йти „до міста“. Тих кілька способів, які вже знаємо, фактично історія не виправдала, бо вони показалися за слабими: маю на увазі наше урядництво, наших робітників, наших кількох купців та ремісників.

Шукаємо причини нашої поразки і доходимо до висновку без зайвих довгих студій: *наш наступ на місто був досі за слабий.* Правда, останніми часами цей наступ скріпився, але оптимістично не настроює: бо всюди статистика стверджує тільки маленький приріст українського елементу по містах (головно на Великій Україні). Колиж нас по містах не прибуває, хоча наплив українського елєменту з сіл до міст не вгаває, то єдиним вияснениям цього явища є факт денаціоналізації тих, що йдуть з наших сіл до міст. Чому? Бо наш елемент поринає в чуже оточення, яке вимагає такого культурного й економічного пристосування, що в остаточнім висліді воно рівняється денаціоналізації.

Читайте уважно статті д-ра Демидчука про українське оточення в Канаді: наш тамошній загал є настільки культурний, що в деяких випадках довів до засимілювання канадійців. Чому? Бо був не тільки *культурніший, але й більше зрілий.* Те саме бачимо і по наших селах: по селах на Великій Україні все українізується та у Сх. Галичині зазначився той самий процес. Але, що діється з нашою інтелігентською еміграцією до світових центрах: вона у надто численних випадках денаціоналізується, не зважаючи на те, а може й саме тому, що має високу освіту. Бракує їй стійкости.

Отже напір на міста може скінчитися для нас так само, як він скінчився для нас на фронті. Або ми здобудемо міста тим, що станемо там більшістю, або ми найактивніші наші сили втратимо, як їх втратили наддніпрянські повстанці. Нинішнього покоління, учасника чи свідка 1918-20 рр. не зденаціоналізує ніхто. Але покоління чергове?!

Отже, щоби асиміляція не стала для нас у містах найбільшою небезпекою, мусимо обмірковувати всі способи „походу на Рим“. Добрий спосіб пропонує д-р Демидчук. Має він лише одну хибу: до його переведення треба грошей і ще раз грошей...

Однак погляньмо на село. Тут сидять сьогодні ті, яких ми хотілиб післати на підбій міста. Чомуж вони тримаються сіл, чому не йдуть до міста?

На перешкоді стоїть їм — їхня професія! Ми взагалі кинулись в останіх роках масово студіювати хліборобство. Це річ зрозуміла і похвальна: втративши доступ до державних посад, рішили здобувати варстат праці серед народу. На цьому зискала розбудова кооперації та хліборобська культура. Але починаємо вже перетягати струну: у виснаженому селі щораз менше можливостей заробітку, а для міста не маємо фахових сил. Висновок: годі вчитися *тільки* хліборобства. Вчімся ремесла, купецтва, вчімся міських професій!

Багато в цім напрямку зробимо словом, порадою. Хай наша інтелігенція радить, закликає, допомагає. Однак одної ради також замало. Не тільки радити, треба створювати й обставини такі, щоби суспільний рух ішов туди, куди треба. Не тільки треба нам витворювати нове психольогічне наставлення, але й викорінювати старі психольогічні причини нашого лиха.

Одною із таких причин є традиційна засада (від часів Ярослава Мудрого!) вивіновувати своїх дітей. Наші батьки нічого кращого не вміли, як тільки свій дорібок поміж своїх дітей розділити, як тільки їх до своєї старої професії навчити. Цьому принципові завдячуємо те, що завжди ще більшість сільських парубків чекає, щоби в спадщині дістати свою „пайку“ і щоби далі хліборобствувати. І так з року до року, з покоління до покоління залишаємося при тому самому варстаті праці, залишаємось з тим самим капіталом, що й наші батьки. Одна тільки ріжниця: землі чим раз меншає, тоб то і „пайка“ меншає і ми біднієм, і цієї втрати не надолужує придбання нових ґрунтів.

Треба з корінням зірвати з цією методою запевнювати будучність своїм дітям. Наші селяни мусять засвоїти собі чеський спосіб вивіновування дітей.

Погляньте справді на чехів. Ще перед двома поколіннями — також наскрізь селянська нація. А нині? Нині в корінній чехії всі міста чеські; нині чехи ведуть вже наступ на німецькі „креси“. Що їм дало цю силу? *Організована висилка селянських дітей до міст!* Коли чеський селянин має кількоро дітей, то одній дитині лишає господарство, другу віддає до ремесла, третю до шкіл, четверту до купецтва; так само і з дівчатами!

Нині всюди по містах зазначується упадок природного приросту людности. Колиб не було напливу до міст селян — то вони вилюднилисьби. Нехіть нашої сільської молоді йти масово до міст — використовують сусіди. Мимоходом можна зауважити, що той новий сусідський міський нарибок є найбільше шовіністично супроти нас настроєний.

Колись виїздили наші люди масово до Америки шукати собі праці в границях своєї професії. А тому, що в них була тільки хліборобська професія, ішли вони здебільша шукати праці на ріллі. Нині ані в краю, ані на чужині наш селянин не може іти до міста, бо там він може бути хіба що некваліфікованим робітником, якого ніхто не потрібує, або домашнім слугою, для якого теж дуже мало хлібодавців.

Колиб ми мали леґіслятивну силу, то видалиб закон зі забороною ділити земельну спадщину. Але наші сусіди будуть напевне старатися втримати і надалі сьогоднішню систему вивіновування селянських дітей батьківським хліборобським добром. Тому ми зі свого боку мусимо пропаґувати: селяни, вчіть своїх дітей ремесла і купецтва, давайте їх до фахових шкіл! Не діліть своєї землі! Спадщину лишайте одній дитині!

Правда, нинішня шалена кріза вимагає і по містах капіталу для засновування своїх ремісничих чи купецьких варстатів праці. Але перспективи нужди в місті рівноважить нужда на селі. Економічна кріза не може теж зовсім зупинити нашого походу на міста, який мусить іти безперервно.

Інж. Н. Гнатюк.

Ніхто не знає, що йому принесе будучність, тому повинен щадити на чорну годину, а свої ощадности поміщувати

В КООПЕРАТИВНОМУ БАНКУ

„ДНІСТЕР“

у Львові, вул. Руська ч. 20.

КООПЕРАТИВНА ПЕКАРНЯ

„Золотий Колос“

ЛЬВІВ, КУЛЬПАРКІВСЬКА 22, Тел. 32-53

поручає щоденно свіже ріжнородне печиво по знижених цінах. Дістати можна у всіх складницях Нар. Торговлі, Маслосоюзу і українських склепах. Замовлення полагоджуємо в кожній порі разом з доставою.

Святочна Академія

в честь БОГДАНА ЛЕПКОГО

дня 15-го лютого в год. 12-ій уполудне в салі „Театру Ріжнородностей“ при співучасти

МАРІЇ СОКІЛ, МИХАЙЛА ГОЛИНСЬКОГО, ВАСИЛЯ ПАЧОВСЬКОГО, ГЕНИКА-БЕРЕЗОВСЬКОГО і ХОРУ „СУРМА“.

Подробиці в афішах.

Радянщина в сліпій вулиці.

По похилій площі котиться все життя Радянщини. Там твориться господарський хаос. Так пишуть усі ті, що найближче бачать усі події, а саме, закордонні журналісти. Останні вісти, подані інж. Бассехесом у австр. пресі („Н. Фр. Прессе“) — приносять дальші подробиці того страшного безладдя, яке запанувало в „організованому“ житті Радянського Союзу. Подаємо із них деякі цікавіші.

В останньому півроці загострено диктатуру супроти селян, засилаючи їх, забираючи рештки майна, вводячи кару смерти за крадіж колективного майна (передовсім збіжа). Загострено дисципліну серед робітництва і за кожний „промах“ (спізнення до праці, недокладність роботи) звільнюють з праці, що рівнається відібранню карток на харчі для робітника і його цілої сімі. Введено паспорти в містах: кому відберуть такий паспорт — мусить до десяти днів вибратися з міста. Не вільно приїздити до міст на відвідини, а найвищі чинники влади мусять признати такий приїзд конечним. Так відібрано решту свободи і міському населенню та робітникам.

Не краще і з комуністами. Вони живуть під вічною загрозою чергової чистки партії. Так узяли там у карби всіх, без ріжниці стану і кляси.

На село прийшло нове лихо. До тракторних станцій поприділювали тепер „політвідділи“. Кожний відділ складається з 4-ох людей, які мають окремі широкі уповноваження для виконування нагляду над всією роботою колгоспів і селян. Це новий наступ на селянство, яке більшовики хочуть за всяку ціну зломити.

Та при цім всім не сплять вороги комунізму. Сам Сталін підкреслив недавно, що ворожі комуністичній владі партії ведуть чимраз ширшу нелеґальну роботу. А тому треба чимраз сильніше скріплювати диктатуру. Але видно, що внутрішній розклад комуністичної партії не менший. Бо отсе аж трьох народніх комісарів (міністрів!) мусіло каятися вже не за „ухили“, а просто за змову проти теперішньої влади. Смірнов — комісар хліборобства, Айсмонд — комісар внутрішньої торговлі та Толмачов — колишній комісар внутрішніх справ, — вони мали приготовляти зміну влади. А кажуть, що в цьому був замішаний і Риков разом із „правою“ опозицією, тобто з Томським і Шмідом. Крім цього говорив Сталін теж про нові протикомуністичні організації серед інтеліґенції.

Інж. Бассехес згадує, що коли на Україні говорив з одним визначним комуністом, колишнім членом уряду, то і він признав, що в краю недобре діється. Але вину приписує він льокальній владі. Він казав, що реформа адміністрації була помилкою, бо створила замісць губерній тепер коло 300 районів на Україні, які безпосередньо підлягають Харкову, а разом з тим центральна влада не може дати собі ради з навалою листування та згубила всяку контролю, не будучи, очевидно, в силі дібрати для стількох районів людей, відповідних до проводу.

Так виглядає тепер ситуація на Радянщині. Це вислід введення „організованого“ життя і чотирнацятилітньої диктатури комуністичної партії. Самі комуністи кажуть, що причина того є „тільки“ в злому адміністративному поділі. Шкода лише, що мало є наївних, які в цьому будуть шукати коріня лиха.

—o—

Культурний скандал.

Українсько-французька вистава образів та польські мита.

Група українських мистців у Парижі, зложена з 18 осіб, зорганізувала в осени 1932 р. виставу своїх образів і запрошених 20 найвизначніших паризьких малярів: Ансільон, Блянк, Бріяншон, Дюфі, Дю Марбере, Фріш, Готіє, Оно, Еро, Олі, Жанен, Леге, Льот, Лютрей, Маршан, Удо, Пелі, Де Пізіс, Северіні, Тірман, Тоцці, Ван Донген, Де Варекіє. По короткій гостині 7—10. листопада в сальоні Марсель у Парижі — вислали наші мистці цю виставу, зложену з 68 образів, через фірму Шенкер у двох скринях до Львова на адресу Національного Музею. Дня 12. грудня прийшли ці скрині до Львова, а 14. грудня звернулася Управа Нац. Музею до Дирекції Мит у Львові з просьбою видати посилку без порахування мита, з уваги на мистецтво — наукові цілі посилки: прилюдна вистава у суто науковій установі, якою є Національний Музей. Після вистави ця посилка мала вернути назад до Парижа, тому всі образи отримали в Парижі печатки париської митної управи. Просьбу Нац. Музею скермувала Дирекція Мит до міністерства скарбу 21. XII. 1932 р. На телеграфічний запит 21. I. 1933 р. львівська Дирекція Мит одержала відповідь, що ця справа находиться в міністерстві торговлі і промислу, з котрим обіцяли негайно порозумітися. Дня 29. I. звернулася Управа Музею телеграфічно до референта мін. скарбу з просьбою дати телеграфічний дозвіл видати скрині з митного складу у Львові. Відповіди нема до нинішнього дня 8. лютого 1933.

Вистава мала бути отворена 10. січня, а відослана перед 1-им березнем. Заганий дозвіл обтяжує виставу коштами складу, скорочує час її тривання, внеможливлює видачу катальогу та оправу образів. На тій виставі тяжить рахунок опакування, забезпечення і пересилки в сумі 1800 франків і коштів, злучених з відосланням 1500 фр., що разом дає видатків 1150 зол. Скільки людей мусить відвідати виставу, щоби звернути ті кошти, які Управа Музею мусить понести для суспільно-освітньої праці?!

Так представляється бюрократичний балаган, якщо не мають тут до діла зі спеціяльним шикануванням української культурної роботи.

Плебісцитові містерії.

Як видурюють підписи на деклараціях за польськими школами.

Дня 3. лютого 1933 р. вислали батьки порученою почтою до шкільної кураторії у Львові через повітового шкільного інспектора в Перемишлі „Заяву“ такого змісту:

„Дня 20. січня 1933 р. післав начальник громади Стібна, перемиського повіту, Петро Зверковський громадського поліцая Михайла Ожібка до підписаних з невиповненими **шкільними деклараціями, видрукованими в українській мові, але з пропущенням жаданої мови навчання** (!).

Поліцай казав, що це декларації **за українською мовою навчання** та що війт післав його тому, бо декларації підписаних, внесені в грудні 1932 р. за українською мовою навчання **уневажнені.**

Ми підписали ці невиповнені декларації в тій вірі, що вони дійсно є за українською мовою навчання.

Щойно пізніше дізнались, що війт впровадив нас в блуд, бо це були декларації **за польською мовою навчання.**

Тому протестуємо проти такого обманчивого поступку начальника громади Стібна Петра Зверковського та заявляємо, що ці декларації підписані нами дня 20. січня 1933 р. відкликуємо.

Стібно, дня 1. лютого 1933 р.

Підписи: Малецький Микола, Береска Михайло, Щурко Михайло, Гарасим Михайло, Матвій Гнатів“.

Добре зробили ці батьки, що запротестували проти видурювання підписів на деклараціях за польською школою, та того не булоб потрібно робити, якщо батьки булиб взагалі не підписували декларацій. Тому ще раз пригадуємо і прохаємо **освідомлювати широкі маси батьків українських дітей, що шкільний плебісцит за українськими школами минув уже 31. грудня 1932 р. Тому тепер не підписувати вже ніяких шк. декларацій ані якогонебудь паперу.** Ніхто не може нікого силувати до підпису!

Розстріляли 30 вояків.

ТОКІО, 9. II. ПАТ. В Пекіні розстріляли 30 старшин і вояків, що належали до гвардії генерала Чан-Сю-Ліяна й збунтувалися перед двома тижнями.

Отто Габсбурґ у Женеві.

ВІДЕНЬ, 9. II. ПАТ. „Вр. Таґеблят“ повідомляє, що Отто Габсбурґ дістав від швайцарської влади дозвіл приїхати до Женеви, щоби зложити вінок на домовині покійного гр. Апонія. Побут його в Женеві обчислений тільки на кілька годин. Зложивши вінок, Отто Габсбурґ відїде назад до Брукселі.

Землетрус в Німеччині.

В цілій Баденії відчули 7. ц. м. сильний землетрус, що тревав кілька мінут. Сила потрясень була така значна, що один сейсмограф у Карльсруге стався нездатним до вжитку. Землетрус відчули в деяких місцевостях Віртембергії. У Штутгарті поспадали зі стін образи. В Раштаті завалилося 50 фабричних коминів. В ріжних містах потріскали доми так, що мешканці повтікали на двір.

Удержавнення великих банків.

БЕРЛІН, 9. II. ПАТ. „Д. Альґ. Цтґ.“ повідомляє, що баварський сойм приняв учора внесок націонал-соціялістів, який домагається удержавнення великих банків на території Баварії. За внеском голосували націонал-соціялісти і соціял-демократи.

Громадянська війна в Німеччині.

БЕРЛІН, 9. II. ПАТ. Видовищем крівавих сутичок між гітлерівцями і членами республиканського райхсбанеру був учора вечором Кеніґсберґ, де ранено тяжко три особи. Подібні події були в Бравншвайґу між штурмовиками і райхсбаверівцями.

Жінки міністрами.

НЮ ЙОРК, 9. II. ПАТ. Зачувати, що президент Рузвельт іменує мабуть дві жінки на урядових становищах, а саме панну Перкінс міністром праці і панну Рут Овен уповноваженим міністром Злучених Держав для Данії. Рут Овен є донькою б. державного секретаря Бріяна, відомого з часів президентури Вільсона.

ВСІ ІНСТИТУЦІЇ ЗАКУПОВУЮТЬ МИЛО ДО ПРАННЯ І ТОАЛЄТОВЕ ЯК ТАКОЖ УСІ ПРЕДМЕТИ, ПОТРІБНІ ДО УТРИМАННЯ ЧИСТОТИ В БЮРАХ

у ФАБРИЧНІЙ СКЛАДНИЦІ мила і свічок
„ВАШЕ ОЧКО“
ЛЬВІВ, ВУЛ. ГАЛИЦЬКА 1. РІГ РИНКУ.

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 11. ЛЮТОГО 1933.

ІЛЬКО БОРЩАК

Нове про Меріме й Україну.

(Henri Mongauet. Mérimée et l'histoire russe).

Праці Меріме про Україну вперше, скільки нам відомо, відмітив Василь Горленко у своїй відомій статті „Украина в изображеніяхъ французовъ“, що появилася в „Рус. Арх.“, у лютому 1893 р. (стр. 247—256). У невиданому досі листі В. Горленка до французького письменника Ден Рошає, з 25. серпня 1903 р. читаємо такі важливі рядки: „...Про Костомарова, якого я вельми добре знав особисто й любив, є статейка у моїй розпроданій книжці, яку сподіваюся цими днями Вам вислати. Листування його невидане, він у друку не говорив нічого про перерібку Меріме. На словах також мені не довелося з ним про це розмовляти“...

На думку Горленка, здається, нічого не появилося щодо цього питання аж до нашої статті „Проспер Меріме про козаків“ („Укр. Грибуна“ 1922. ч. 230). У 1925 р. у київській „Україні“ була розвідка на 20 ст. Ф. Савченка „Козаччина у франц. письменстві та козакофільство Меріме“. Ця розвідка була найдокладнішою досі про це питання, але нова французька студія, якій присвячена ця стаття, багатством невиданих матеріялів, силою аналізи й блискучим стилем, уневажнює все інше, що писали про Меріме й Україну. Від нині без цієї студії не можна буде обійтися жадному дослідникові, коли тільки він зачіпить питання про Меріме й Україну.

Анрі Монго віддавна вже дав себе пізнати французькій опінії своїм глибоким знанням російської літератури та особливо своїми майстерними перекладами Купріна, Гоголя, Тургенєва та інших, перекладами, що захоплюють усіх знавців. Під цим оглядом переклади, що їх здив Монго, „Мертвих Душ“ та „Записок охотника“ є справжніми архитворами.

Отже нема нічого дивного, що велике французьке видавництво Шампіон, видаючи епохальну своєю ерудицією та формою повну збірку творів Меріме*) доручило Монго зредагувати текст Меріме, за рукописами, а головно дати відповідні передмови й коментар. Перший том, де Монго зібрав літературні твори Меріме, присвячені колишній Росії, появився два роки тому й викликав одностайні похвали критики. Нас, очевидно, цікавить більше том Меріме, присвячений історичним студіям про Росію та Україну. Він іще не вийшов, але на щастя свою передмову до цього тому п. Монго дав наперед до друку до найбільшого сучасного славістичного органу „Ле Монд Сляв“ (1932. VIII—X. стр. 192—217; 349—374; 59—76), тому маємо змогу поділитися з читачами новими матеріялами Меріме про Україну.

Але заки перейдемо до змісту студії Монго — одна увага „про домо суа“. З чисто французькою делікатністю п. Монго пише (IX, 362): „Підчас цієї праці я мав багато разів нагоду щодо українських справ звертатися до прихильности п. Борщака...“ Переписуючи зі зрозумілою ніяковістю ці рядки п. Монга вважаємо необхідним в інтересі правди й майбутніх бібліографів підкреслити, що ніяких нових матеріялів ми не дали до розпорядження п. Монга; наша скромна роля обмежилася вказівками на те, чи інше джерело та поясненням деяких українських висловів. Це все. Студія п. Монга така знаменита під усіми оглядами, що був би просто гріх не зазначити, що вона вся від першого до останнього рядка плід його невсипущої праці, що (нам це відомо, бо працювали ми нераз спільно в Національній Бібліотеці) тяглася роками.

А тепер „ін медіяс рес“.

„...У квітні 1854 р. війна між Францією і Росією розпочалася... Меріме по волі чи неволі мусить увійти в орбіту Наполеонівської політики (тобто Наполеона III.) і дуже можливо, що ця політика інспірувала довгу статтю, яку він друкує в „Моніторі“ 21., 22., 23. червня 1854 р. під заголовком „Українські козаки та їх останні гетьмани“*)... Мені здається сумнівним, щоби Наполеон III. дозволив друкувати — в самий розпал війни в „Моніторі“ статтю, якби вона не відповідала його особистим поглядам. Ніби то навмисне цілий зміст цієї студії походить з праці Лесюра „Історія козаків“, замовленої в автора Наполеоном I-м**). Якщо Наполеон I-й якийсь час думав відновити „козацьку націю“, то Наполеон III., захоплений, як відомо, принципом національностей, міг вельми добре мати думку навязати цю традицію. І тому, що вужко замовив в одного зі своїх урядовців (Лесюра I. Б.) великий том про козаків, чому сестрінок не міг попрохати одного зі своїх сенаторів (Меріме. I. Б.) статтю про це саме питання, вказавши йому джерела?

Я гадаю, що підтвердження цього здогаду маємо у фразі з листа Меріме до Франциска Мішеля, датованого 4. березня 1854 р.*): „Я взявся за російську мову і я хотів би написати історію останнього великого крутія, яким був незалежний гетьман козаків“.

До цих рядків Монго додає: „Хмельницький? Мазепа? Слово незалежний видається мені повним значіння“.

*) На жаль цього розкішного видання, виданого тільки в 1000 примірниках окремих томів, у продажі нема, а треба купувати всі томи, що коштує величезні гроші.

*) Не тільки можливо, а навіть напевно, додамо ми. Архів франц. мін. зак. спр. під цим оглядом не залишає сумніву. Ми колись вернемось до цього питання.

**) Тут автор цитує наші праці про Наполеона й Україну.

*) Lettres à Francisque Michel. p. 100.

Підсумки шкільного плебісциту в 1932 р.

КОЛОМИЙЩИНА.

1) Акрешори	декларацій	56	за дітей	86
2) Балинці, Булачки і Трофанівка	"	462	"	606
3) Баня Березів	"	61	"	100
4) Березів Вижний	"	152	"	225
5) Березів Нижний (не вносив, бо має укр. школу).				
6) Березів Середній	"	139	"	197
7) Вербіж Вижний	"	78	"	119
8) Вербіж Нижний	"	174	"	261
9) Виноград	"	136	"	183
10) Воскресінці	"	125	"	200
11) Гвоздець Малий	"	51	"	78
12) Гвоздець місто	"	28	"	48
13) Гвоздець Старий	"	80	"	124
14) Годи	"	27	"	45
15) Дебеславці	"	69	"	122
16) Добровідка	"	37	"	59
17) Дятківці	"	46	"	77
18) Загайпіль	"	46	"	59
19) Залуче н/Прутом	"	56	"	81
20) Замулинці	"	57	"	88
21) Жукотин	"	116	"	191
22) Іванівці	"	146	"	232
23) Іспас	"	238	"	378
24) Камінки Великі		43	"	70
25) Камінки Малі	"	47	"	76
26) Кидане	"	101	"	136
27) Ключів Великий	"	277	"	388
28) Ключів Малий	"	122	"	157
29) Кропивище	"	58	"	78
30) Княждвір	"	55	"	82
31) Ковалівка (не вносили — мають укр. школу).				
32) Корнич	"	106	"	145
33) Королівка	"	50	"	76
34) Коршів	"	153	"	251
35) Космач	"	63	"	115
36) Космач Завоели	"	29	"	53
37) Космач Ставник	"	32	"	57
38) Кулачківці	"	135	"	202
39) Ліски	"	121	"	213
40) Люча	"	116	"	170
41) Марківка	"	60	"	77
42) Матіївці	"	43	"	65
43) Михальків (не має 40 дітей).				
44) Мишин	"	208	"	303
45) Назірна	"	43	"	61
46) Остапківці	"	63	"	97
47) Островець	"	94	"	142
48) Перерів	"	64	"	94
49) Печеніжин	"	92	"	147
50) Підгайчики	"	75	"	107
51) Пилипи	"	63	"	92
52) Прикмище	"	55	"	75
53) Пядики	"	104	"	138
54) Раківчик	"	113	"	203
55) Рогиня	декларацій	65	за дітей	97
56) Росохач	"	65	"	81
57) Рунгури	"	118	"	179
58) Семаківці	"	59	"	75
59) Слобідка Лісна	"	125	"	202
60) Слобідка Пільна	"	20	"	29
61) Слобода Рунгурська	"	65	"	102
62) Сопів	"	79	"	111
63) Сороки	"	175	"	243
64) Стопчатів	"	223	"	351
65) Товмачик	"	131	"	203
66) Трач	"	45	"	59
67) Тростянка	"	57	"	83
68) Турка	"	115	"	156
69) Хвалибого	"	42	"	66
70) Хлібчин Лісний	"	93	"	128
71) Хомяківка	"	76	"	108
72) Фатівці	"	58	"	81
73) Ценева	"	46	"	74
74) Цуцулин	"	45	"	68
75) Черемхів	"	116	"	167
76) Чехова	"	45	"	69
77) Шепарівці	"	74	"	122
78) Яблонів	"	51	"	97
Разом у Коломийщині внесли батьки	декларацій	7051	за дітей	10430

ГАЛИЦЬКИЙ СУД. ПОВІТ.

1) Блюдники	декларацій	117	за дітей	128
2) Водники	"	27	"	39
3) Галич	"	62	"	91
4) Деліїв	"	55	"	71
5) Дорогів	"	96	"	144
6) Дубівці	"	107	"	155
7) Залуква	"	166	"	239
8) Кінчаки Нові	"	63	"	123
9) Козина	"	46	"	83
10) Колодіїв	"	40	"	67
11) Комарів	"	78	"	128
12) Корінів	"	27	"	38
13) Кремидів	"	53	"	80
14) Крилос	"	65	"	105
15) Лани	"	60	"	96
16) Маріямпіль	"	37	"	56
17) Медуха	"	50	"	69
18) Межигірці	"	81	"	109
19) Острів	"	50	"	88
20) Перлівці	"	39	"	55
21) Підгороддя	"	65	"	101
22) Пітрич		25	"	32
23) Пукасівці	"	35	"	55
24) Селища	"	46	"	74
25) Семиківці	"	58	"	76
26) Суботів	"	48	"	71
27) Темирівці	"	55	"	85
28) Тумир	"	88	"	126
29) Тустань	"	50	"	68
30) Четверки	"	34	"	58
30 сіл	декларацій	1822	за дітей	2764

Шкільний плебісцит охопив усі громади з українським і мішаним населенням. Не переводжено його в польських селах: Хоростків Польський і Кінчаки Старі. У Водниках внесено лише за 39 дітей, бо більше взагалі нема, або іншими словами: за всі діти. В деяких селах були перешкоди: особливо в Межигірцях і в Медусі, де треба було робити кілька жалоб. Як у інших повітах, так і в нас вимагав шк. інспектор повновластей, і то щойно 28. або 30. грудня 1932 р.

Даром

2 ЗНАМЕНИТІ НОЖИКИ ДО ГОЛЕННЯ „САЛЬФЕРС" тому, хто купить 5 шт. за 1.— зол. тільки Перфумерія С. ФЕДЕРА, Львів, Сикстуська 7.

Почтові висилки відворотно.

Хто предложить цей вирізок отримає 8-ий ножик безплатно.

Дійсно — спитаємо — які були проєкти Меріме? „Хмельницького" Костомарова він ще не знав та для його плянів та ще підчас кримської війни більше надавався Мазепа. Зрештою Хмельницький не був-же „останній" незалежний гетьман. Великий жаль, що автор „Кармен" не написав книжки про Мазепу. Куди краще він це зробив би ніж Мельхіор де Вогюе!...

Повернемо до студії Монґо. „...Без сумніву це Соболевський**), який знав смак Меріме до козаччини, звернув увагу свого приятеля на праці Костомарова, що негайно захопила Меріме... Вибір Меріме був чудовий: знаменитий оповідач, з розкішною прозою, прихильник реконструктивної історії, що під його пером стає справжньою драмою, історик-поет Микола Іванович Костомарів мусів легко мати успіх серед широкої публики.., Меріме не міг думати про цілковитий переклад праці Костомарова; йому треба було скорочувати, переповідати, одним словом пристосовувати. Це жанр, в якому, загалом признають, французи є подекуди майстрами. Приклад Меріме потвердив це правило..."

Після оповідання про Стеньку Разіна, Монґо пише: „...Але ось другий тип, величній тип варвара, зрешту куди більше вихований ніж Разін, також козак і імя якого так важко висловити, бо, як пише Меріме: „Ми західні люди, затримуємо тільки імена, що походять із грецької та латинської мови. Ось добра рація для Меріме прочитати, а потім написати чи вірніше подати зміст історії Хмельницького. 6. січня 1862 р. він сповіщає свою приятельку Жені про свою лектуру, якій присвячує свої зимові відпочинки підчас побуту в Канн. Лист з 16. лютого до Альфреда Араґо вказує нам, що він взявся за працю.

(Докінчення буде).

**) Про цю цікаву постать, мабуть українського походження, див. А. К. Виноградів. Мериме в письмах Соболевскаго. Москва 1928.

Нова розправа О. У. Н.

16 обвинувачених зі Скалатщини перед львівським судом.

В четвер 9. ц. м. почалася перед львівським окружним судом делеґована з Тернополя розправа проти 16 молодих українців, зі Скалатщини, обвинувачених у приналежности до ОУН. Розправу веде ст. радник **Тертіль**, як вотанти засідають: о. с. **Млинарський** і **Бендажевський**. Обвинувачує прок. **Мостовський**. Боронять адвокати: **д-р Старосольський, д-р Шухевич, пос. д-р Біляк і д-р Паньківський.**

Зацікавлення розправою, яка потреває кілька днів, невелике. На салі ледви 30—40 осіб.

ЩО КАЖЕ АКТ ОБВИНУВАЧЕННЯ.

Прокуратор окружного суду в Тернополі обвинувачує: **Василя Турковського**, студ. унів. літ 23, **Федора Панаса**, б. ґімн. учня, літ 22, **Павла Стадника**, парубка, літ 20, **Йосафата Доброводу**, селянина, літ 28, **Олексу Метельського**, парубка, літ 22, **Осипа Тильчака**, парубка, літ 21, **Гаврила Метельського**, селянина, літ 40, **Миколу Бровчука**, торг. помічника, літ 27, **Олексу Фіка**, парубка, літ 21, **Осипа Шуста**, селянина, літ 24, **Михайла Низдропа**, колодія, літ 21, **Дмитра Намака**, парубка, літ 23, **Дмитра Когута**, парубка, літ 23, й **Олексу Ґудза**, парубка, літ 21, у тому, що з кінцем 1931 р., а відтак до кінця березня 1932. брали участь на терені скалатського повіту в Організації Українських Націоналістів, яка прямує шляхом пропаґанди, збирання зброї й організування актів саботажу й терору до відірвання від польської держави частини її простерів. Крім цього прокуратор обвинувачує: **Олексу Метельського, Осипа Тильчака, Олексу Фіка, Осипа Шуста, Михайла Низдропу, Дмитра Намака** і перебуваючих на волі **Осипа Кравчука**, кравця, літ 23 та **Миколу Кушніра**, кравця, **літ** 23, в тому, що вислані в ночі 10. січня 1932, **а** саме перші чотири у Вікні, Низдропа і Намака у Глібові, Кравчук у Саджавках, а Микола Кушнір у Товстім поширювали відозви ОУН, які накликували до злочину державної зради. Вкінці прокуратор обвинувачує: **Осипа Тильчака і Гаврила Метельського** в тому, що вони дня 31. березня 1932 намовили у Вікні Якова Пришляка і Павла Голояда до вбивства Василя Затирки.

ОБОСНУВАННЯ АКТУ ОБВИНУВАЧЕННЯ.

До ліквідації скалатської клітини ОУН причинилися два факти: арештування в дні 27. II. 1932 на залізничому двірці в Тернополі **студ. Василя Турковського**, а ще більше **замах на Василя Затирку**, виконаний Олексою Метельським дня 31. березня 1932.

При Турковськім найшли револьвер системи „Ортґес" і другий системи „Штаєр" та чимало набоїв до револьверів ріжних систем. Після переведення ревізії в кімнаті Турковського в Акад. Домі найшли багато протидержавної літератури. Поліції було відомо, що Турковського очікували в дні 27. II. 1932 на зал. двірці в Колодіївці Федір Панас і Павло Стадник, про яких поліція мала відомости, що вони оба працюють в порозумінні з Турковським. Арештування тих трьох осіб мало спонукати скалатську ОУН **приноровити особистий терор супроти льояльних осіб**, а специяльно супроти Затирки і Марищака. Найперше вбили **Марищака** (29. березня 1932). В два дні після того **Олекса Метельський ранив тяжко Василя Затирку.** Ці замахи переведено тому, що Марищак і Затирка мали бути конфідентами поліції; вони головно причинилися до арештування трьох перших обвинувачених.

Тяжко ранений Затирка (стратив одно око) **пізнав Олексу Метельського**, якого негайно арештували. На основі дальших зізнань Затирки арештували й інш. учасників замаху, а також обвиначених Гаврила Метельського й Осипа Тильчака. Арештований Олекса Метельський зізнав, як каже акт обвинувачення, що Яків Пришляк у розмові з ним говорив про **плян убивства Затирки і команданта постерунку у Грималові.** Також говорив, що Турковський має привезти відповідну скількість зброї і тоді розброять „Стшельца" у Вікні та вбють команданта „Стшельца" Стаха Яроша. На основі дальших зізнань Олекси Метельського арештували Федора Панаса.

Обв. Павло Старик, потягнений до відповідальности за переховування летючок (3 прим.) і за те, що покійний Павло Голояд після смертного присуду на нього, в часі останнього бачення з ним, сказав до Стадника: **„Робіть, як має бути!"**

Вину дальших обвинувачених потвердили і зізнання Олекси Метельського і признання самих підсудних, які попризнавалися до розкидування летючок.

Дня 20. січня 1932 **заприсягали в хаті Якова Цришляка нових членів ОУН.** Присягу складали перед пок. Павлом Голоядом: Олекса Метельський, Осип Тильчак, Олекса Фік, Михайло Низдропа, Дмитро Намака, Дмитро Когут і Олекса Ґудз. При заприсяженні був також Федір Панас. Далі акт обв. каже, що Олекса Метельський і в наглому суді і в слідстві вказав на Осипа Тильчака й Гаврила Метельського як на співучасників замаху.

Обвинувачений Олекса Метельський, Осип Тильчак, Олекса Фік, Осип Шуст, Михайло Низдропа, Дмитро Когут і Дмитро Намака, а вчасти також і Гаврило Метельський **призналися до вини, інші заперечують, а обв. Турковський відмовив усяких зізнань.**

Після відчитання акту обвинувачення зголосився на розправу як знавець справ ОУН

раднин воєвдства в Тернополі Ярославський. Переслуханню його спротивився іменем оборони д-р Шухевич, на що реплікував прокуратор. Трибунал не прихилився до внеску оборони і раднин Ярославський зложив присягу та заняв місце в лаві оборонців у найближчому сусідстві прокуратора.

ПЕРЕСЛУХАННЯ ОБВИНУВАЧЕНИХ.

Після виведення з салі всіх обвинувачених залишився на салі тільки перший обвинувачений, **Василь Турковський**. На запит предсідника він заявляє, що до вини не почувається. **Належить до Організації Українських Націоналістів і стоїть на становищі, що тільки всеукраїнська національна революція може принести визволення й соборність українцям.** З обвинуваченими не вдержував ніякого організаційного звязку. Уважаючи польську владу окупаційною, обв. Турковський не признає тимсамим польського суду, тому **ніяких зізнань складати не буде.** На запит прокуратора, чи обвинувачений почувається громадянином Польщі, обв. Турковський заявляє, що всі українці є в Польщі громадяни другої кляси, зрештою, згідно з заповідю, відмовляє всяких дальших зізнань.

Другий з черги обвинувачений, **Федір Пачас** заявляє, що до вини не почувається, **до ОУН. не належав.** Потім предсідник переходить з ним чергою всіх обвинувачених, з яких він одних знає, а інших зовсім не знає. В дальшому предсідник витягає з актів якийсь реферат, до авторства якого обвинувачений признається. На запит обор. д-ра Шухевича обвинувачений заявляє, що Турковський як студент перебував постійно у Львові, а на село приїздив тільки на свята й вакації. На запит прокуратора обв. каже, що з обох повішених знав тільки Голояда. Обв. Метельського не знав таксамо, як і пок. Пришляка.

Обв. **Павло Стадник** заявляє, що до вини не почувається, **до ОУН не належав.** Найдені у нього летючки були підкинені. **На запит предсідника каже, що скінчив шість гімн. кляс. Належав до гуртка молоді при читальні „Просвіти“.**

Обв. **Йосафат Добривода** заявляє, що до ОУН не належав і присяги в хаті Пришляка не складав, тимбільше, що його не знав. Ніяких листів не діставав, про якісь грошеві збірки не чув. На запит обор. Біляка заявляє, що переведена у нього ревізія не дала ніякого висліду.

Обв. **Олекса Метельський**, який був засуджений на кару смерти разом з Пришляком і Голоядом, а потім помилуваний на досмертну вязницю, яку відбуває у Вісничу, заявляє, що **до ОУН належав від 1931 року.** Те, що подав у зізнаннях перед поліцією, не відповідає дійсности, а зізнав так, бо йому обіцяли, що його помилують. Як було у слідчого судді, не пам'ятає, бо був сильно побитий і напів притомний (ще нині має з того часу скалічену руку, яка що якийсь час пухне). З обвинуваченими не вдержував ніяких організаційних звязків, а перших трьох навіть не знає. Після цього предсідник відчитує його зізнання, зложені в слідстві, на що обв. Метельський заявляє, що з тих зізнань відповідає дійсности, а що ні. Нині він майже все з тих зізнань, якими обтяжив підсудних, заперечує, заявляючи, що зізнання складав у горячці, бо був важко побитий. Ще сьогодні обвинувачений чується слабим, а на плечах має пруці і плями від перестуди, бо його держали в зимній келії, аби вимусити зізнання. Скалічену підчас побоїв руку оперували йому вже двічі.

Зголошується до слова **прокуратор** і ставить внесок, аби трибунал зажадав актів про переведення у свідка операції руки в Тарнові і Вісничу. До внеску прилучується іменем оборони д-р Шухевич, який просить **піддати обвинуваченого лікарським оглядинам**, що безсумнівно ствердять ще нині сліди побоїв на тілі обв-ого і наслідки тяжкої перестуди в неопаленій келії.

Обв. **Осип Тильчак заявляє**, що до ОУН не належав і присяги не складав. Був тільки при тому, як Метельський прибивав летючки ОУН шпанеглями до дерев. Дальше обвинувачений описує, як відбувся замах на Затирку і свою ролю в тому замаху.

На цьому покінчилася нинішня розправа. Продовження завтра в год. 9.

Недоля нашої інтелігенції.

Для характеристики теперішніх часів поміщуємо приватного листа одного з б. вчителів гімназії.

„Прошу ласкаво допомогти мені дістати посаду на один рік з тим, щоби я міг приступити до педагогічного іспиту.

На подання, як Вам відомо, внесені до сімох кураторій, не отримав посади наслідком недостачі вільних учительських місць. Будучи без праці, я почав готовитися до педагогічного іспиту, і тому звернувся до познанської кураторії (де я два роки працював перед іспитом) з проханням, щоби мене допустили до педагогічного іспиту у весняні́м речинці ц. р. На це дістав я відмовну відповідь тому, що не маю двох літ учительської служби після зложення наукового іспиту, ані трьох літ звичайної учительської практики без іспиту. Ось так я опинився у блудному колі. Не можу дістати посади, бо її нема, а до педагогічного іспиту не допускають, бо не маю трьох літ учительської служби, не маючи посади. Находжуся тепер у крайній нужді. Маю 39 років життя, маю жінку і 10-літню дитину“.

Цей лист мабуть не вимагає ніяких коментарів.

„За долю працюючих“.

Під таким заголовком появилася в 275 числі „Діла“ з 11. грудня 1932 р. стаття, якої завданням було звернути увагу нашої суспільности на істнуючі в нас товариства українських домашніх робітниць.

З поданих звідомлень з життя кат. Товариства робітниць ім. св. Йосифа у Львові виходить, що авторка статті Вп. Е. Тишинська покористувалася неточними, а то й неправдивими інформаціями, наслідком чого Виділ цього Т-ва вважає своїм обовязком подати слідуючі вияснення: Авторка згадала у своїй статті, що Т-во св. Йосифа не старалося поширити своєї діяльности на загал львівських робітниць, а коли основники Т-ва „Будучність“ віднеслися з такою пропозицією до Управи Т-ва св. Йосифа, вона поставилася до неї думки негативно.

Одначе справа ця представляється в дійсності так: Т-во св. Йосифа було у своїх початках загально львівською організацією, тобто гуртувало укр. дівчата-робітниці працюючі по домах у Львові і мало їх понад 100 членок. Основник і провідник цього Т-ва о. д-р Галущинський ЧСВВ старався втягнути до акції також львівські парохі, та стрінувся не лише з повною пасивністю, але й виразною неприхильністю; не лише не знайшов зрозуміння і підтримки, але натрапив на трудноші (Н. З. ч. 1. 1933).

Ріжні важкі переходи, як девальвація, внаслідок якої Т-во втратило з трудом придбане майно, воєнна хуртовина, також своєрідні антагонізми між дівчатами з ріжних львівських церков довели до того, що в Т-ві осталося около 300 членів і майже виключно з брацтва при церкві оо. Василіян. Ті, що в ньому лишилися, були свідомими своєї цілі робітницями, членами щиро відданими своїй організації. Їх бажання звернулися в першу чергу в тому напрямі, щоби для Т-ва придбати власний дім. У тій цілі звернено увагу на збирання капіталів, що довело до того, що в 1929 р. Т-во мало вже близько 2.000 долярів готівки.

Саме тоді основники Т-ва „Будучність“ віднеслися до о. провідника Т-ва св. Йосифа, щоби це Т-во поширити на цілий Львів. О. провідник й інші члени Виділу не могли згодитися на те, бо поширення Т-ва на загал дівчат-робітниць цілого Львова булоб знищило всю його дотеперішню позитивну працю. До Т-ва увійшов би новий, невироблений елемент, при своїй більшости перейняв би був управу Т-ва, а також майно. Це булоб сталося з кривдою для тих членок, що витревали в Т-ві від початку його існування, перебули найтяжчі в ньому часи і на його майно зложили свої тяжко запрацьовані гроші. Тому Виділ, якого обовязком є стояти на сторожі інтересів Т-ва, не міг до цього допустити. Щодо закупна камяниці при вул. Руській ч. 10., Виділ подає до відома, що Т-во купило її за гроші, зложені у виді членських вкладок впродовж істнування Т-ва і за позичені від членок Т-ва; даром добродія Тиханського Т-во досі ще не розпоряджає, а і в майбутньому, згідно з волею самого добр. Тиханського, розпоряджатиме тільки його відсотками в цілі несення помочі найбіднішим і неспосібним до праці членицям Т-ва.

ВІД ВИДІЛУ СВ. ЙОСИФА:

Юлія Кордюкова, голова.

Марія Янович, секретарка.

Протиподаткова акція на Мадярщині.

БУДАПЕШТ, 9. II. ПАТ. У звязку зі загальною протиподатковою агітацією крайніх елементів заборонили всякі збори.

УКРАЇНЦІ!
КУПУЙТЕ ТОВАР ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЩО ОГОЛОШУЮТЬСЯ В УКРАЇНСЬКІЙ ПРЕСІ.

Хто хоче навчитися доброї української літературної мови, хто хоче пізнати історію своєї мови, хто хоче довідатися, як де говорить український нарід, **ТОЙ МУСИТЬ ПЕРЕДПЛАТИТИ**

Науково-популярний місячник „РІДНА МОВА“

присвячений всебічному вивченню УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ
Головний Редактор і Видавець проф. д-р ІВАН ОГІЄНКО
ПЕРЕДПЛАТА: 6 зол. річно, 3 зол. піврічно, 1.50 чвертьрічно. За границею 1 амер. доляр. Конто чекове П. К. О. число 27110. — Адреса Редакції й Адміністрації:
Warszawa, Stalowa 25. m. 10.

Погоня за збунтованим кораблем.

З Амстердаму повідомляють: З Батавії заспіла вістка, що збунтований голяндський панцирник „Де Цевен Провінціен“ переплив 7 ц. м. біля острова Суматра. В погоні за ним вирушила ціла ескадра голяндських воєнних кораблів. Голяндська влада подає, що збунтований панцирник, збудований тому 24 роки, робив тепер службу шкільного корабля. Бунт приписують комуністичній агітації, яка на Далекому Сході робить великі поступи.

На основі останніх вістей державний боєвий корабель „Ерідамус“ придержав збунтований панцирник біля острова Сімук, обсаджуючи його новим командантом і старшинами.

Гітлер не уступить.

БЕРЛІН, 9. II. ПАТ. Канцлер Гітлер мав учора з представниками преси розмову, в якій мотивував конечність пресових репресій становищем деяких лівих органів. Гітлер числиться з можливістю парляментарної більшости проти теперішнього уряду, однак уважає таку більшість чисто негативною. Одинокою більшістю, здатною до позитивної праці, можуть бути групи, що підтримують теперішній уряд. Гітлер заявив, що готов передати свій уряд кому іншому аж тоді, коли скінчить свою місію. *За десять років не буде в Німеччині марксизму.* У прямуванні до осягнення своєї цілі Гітлер готов наразитися на найбільшу непопулярність і не уступить, „хочби нарід мав його укамінувати“.

Пересторога на часі.

Дирекція „Маслосоюзу“ про методи праці „Власної Помочі“.

Для кандидатів на посади появилося принадливе оголошення в часописах „Народня Справа“ і „Наш Прапор“: *„Потрібний сейчас управитель до ведення самостійного молочарського підприємства“.* Поза звичайними фаховими студіями поставлено одну з вимог, а саме: *кавцію 1.000 зол. у готівці перед обняттям посади.* Крім управителя потрібно ще й панночки до ведення молочарського склепу, рівнож за кавцією.

На цього *потрібного негайно управителя* зголосилося чимало кандидатів, які одержали від п. Евгена Рудого, учителя агрономії в Самборі, ангажуючі листи. З тих листів кілька є в нашому посіданні, показується, що джерелом нових посад має бути Молочарський Союз „Власна Поміч“. Метою згаданого Союзу має бути торговля маслом. Союз цей задумує відкрити централю у Львові, а в краю 5 відділів. За масло буде платити такі ціни, які платить „Маслосоюз“. Виплачувати буде все при другій доставі так, що одна достава лишається як запорука, що доставці додержать умови.

Аби для цього неістнуючого Союзу легко роздобути фонди, то придумано, що це має бути приватна консорція, яка ще перед заснуванням Союзу збере потрібні капітали від спрагнених за посадами кандидатів. Тому як перед умовину поставлено, що кандидати після підписання службового договору з неістнуючим Союзом мають разом з цим договором обовязково вислати на адресу п. Рудого кавцію 1.000 зол. в готівці (не векслями). Крім цього кандидати обовязані забезпечити Союзові денну доставу масла, кожний по 50 кг. зимою (про літо ще нема мови). Абиж кандидатів на ці посади заохотити ще більше до складання готівкових кавцій по 1.000 зол., то обіцюють їм первісну платню по 120 зол., з тим, що по трьох місяцях прийде підвишка.

Союз у дійсности ще не істнує, бо „ще не полагоджені формальности з реєстрацією і льокалем у Львові“.

До всіх цих справ „Маслосоюз“ не забирав би слова, якби не те, що багато з кандидатів у довір'ю до своєї установи віднеслося до нас по пораду, що їм робити. Наша рада була коротка: прочитати уважно одержані листи, їх проаналізувати і самим зробити собі висновки. На всі дотеперішні запити і на будуче виясняємо, що ціла ця справа з неістнуючим Союзом, а радше людьми, які не мають чим ризикувати, видається нам не тільки несерйозним, але в додатку й незручним маневром.

З оголошення виходить, що потрібний один управитель до ведення молочарського підприємства, а в розсиланих до кандидатів письмах мова вже про Союз з пятьма

відділами. В оголошенні подано, що управитель потрібний негайно, а в анґажуючих письмах говориться, що посада можлива аж після надіслання 1.000 зол. і після зареєстрування Союзу та винайму льокалю. Централя має бути у Львові, а в дійсности все концентрується в Самборі. А вже зовсім не вдалася справа ані з гарантуванням доставци тим, що доставці не будуть побирати за одну доставу грошей, ані теж справа з підвишкою платні вже по трьох місяцях, бо нині можна обіцяти радше внижку, а не вишку.

Отже, як видко, справа ця наскрізь несеріозна і люди, які до цього беруться, шукають щастя. Самі вони не мають чим ризикувати, але обчисляють, що найдеться багато таких, які дадуть по 1.000 зол. та ще й зобовяжуть кооператив дати масло на рахунок гарантії! Хто хоче іти на ризико — може, але ми цього не дораджуємо і в час перестерігаємо, бо уважаємо, що ризико в нинішніх часах не для нашого народу.

Дирекція „МАСЛОСОЮЗУ“.

Львів, дня 7. II. 1933 р.

Леди спливають.

ЛЬВІВ, 9. II. ПАТ. На Сяні лід сплинув. На водовказі в Перемишлі занотовано 8. лютого в год. 7. рано стан води 65 цм. понад нормальний, з 9. лютого в год. 6. стан води 14 цм. понад нормальний. На р. Ославі, допливі Сяну, лід стоїть. На Вирі лід сплинув 7. лютого на просторі від км. 4,8 долі рікою. На 7-ому км. утворилася нешкідлива запора. Міст у Коровнику (пов. Перемишль) легко ушкоджений, комунікація перервана. На ріках Дністрі та Стривігорі рушили леди вчасти 7. лютого при дещо підвищеному рівені води. На Стривігорі в Бишковицях пов. Самбір занотували піднесення води на 1 м. 10 цм. понад нормальний стан. 8. лютого опали води в Дністрі та Стривігорі на яких 60 цм. Тому що температура значно обнизилася, сподіються дальшого опадання води.

Важне для хліборобства.

Штучний навіз: супертомасина.

Державна фабрика Азотових Союзів у Хожові почала продукцію фосфорового навозу томасинового типу, що має прикмети ті самі, що й томасина, одначе містить у собі фосфоровий квас значно рухливіщої та більше розпускальної форми в порівнянні з томасиною, себто у високо вартісній для хліборобства формі. Навіз цей випускає хожівська фабрика під назвою Супертомасини. Досі Польща була самовистарчальна в ділянці азотових навозів (Хожів, Мосціце) а також потасових (Калуш, Стебник). Із ділянки фосфорових навозів у краю продукували вистарчаючу скількість суперфосфату, зате мусіли імпортувати дуже багато другого важного фосфорового навозу, себто томасини. Хоч хліборобство переживає тяжкі господарські часи, імпортують томасину й досі, бо в агрольогічних умовинах краєвих господарств томасина це найважніший фосфоровий навіз. Торговельний біланс Польщі обтяжений дуже значними сумами у звязку з цим імпортом. У роках правильної консумції навозів той імпорт доходить до 40,000.000 зол. Тому, що в Хожові стали фабрикувати томасиновий навіз, який щодо вартости фосфорового квасу зближений до суперфосфату, то це принесе велику користь для хліборобства як і загалом для краєвого господарства.

Зміна адреси 1 зол. Можна присилати почтовими марками.

НОВИНКИ

— **Першорядна кравецька робітня А. Дуфанця,** Львів Пасаж Миколяша, II. пов., напроти кіна „Утіха“. Власні матеріяли на складі. 1250 8-25

— **До відома українського громадянства.** З днем 1. ц. м. відчинено при вул. Руській ч. 10 чайню для безробітних та української незаможної молоді. Від 1—10. лютого видано вже 250 снідань (за бонами на 15 сот.). На цю ціль дістало Товариство дозвіл на переведення збірки під церквами в дні 12. лютого ц. р. Цею дорогою звертається Філія „Союзу Українок“ до українського громадянства, щоби своїми жертвами причинилося до піддержання започаткованого діла. — За Виділ Філії Союзу Українок у Львові: **М. Колтунюкова,** голова, **Я. Ясінчукова,** гуманітарна референтка.

— **Коляди в радіо.** Львівська радіостація трансмітуватиме в суботу 11. лютого в год. 18.25 з Волоської церкви коляди в виконанні хору тієї церкви. Дир. Ром. Прокопович.

— **Товариство Захоронка** пригадує, що діточа забава відбудеться в неділю 12. лютого год. 3. попол. в Ремісничій Палаті, пл. Стрілецька ч. 8.

— **Вийшов на волю** студент Богдан Михайлович із Журавна, арештований в жовтні ц. р.

— **Закон про докторати фільософії.** До польського сойму вплинув проект закона, предложений міністерством освіти в справі продовження речинця здавання деяких іспитів у вищих школах. Проект передбачує, що студенти математично-природничого й гуманістичного виділу, які розпочали студії в академічному році 1925-6 або раньше та до 31. грудня 1932 р. зложили докторські розправи, можуть до 30. червня ц. р. складати кінцеві іспити на основі приписів, які обовязували перед важністю нового закону про академічні школи.

— **Нові сірники.** З кінцем лютого ц. р. появляться в продажі нові сірники, білі, імпреґновані, з новою етикетою, на якій буде зазначена скількість сірничок. Одна коробка буде дальше коштувати 10 сот. а ціна одної пачки, що містить 10 коробок, 95 сот.

— **Тарнівським епископом** рим. кат. обряду іменований епископ суфраґан Лісовський, професор теольоґії на львівському університеті.

— **Хто виграв на льотерії?** У першому дні тягнення держ. клясової льотерії головніші виграні впали на такі числа: 50.000 зол. на ч. 76.066. 126.005; 20.000 зол. на ч. 133.713; 10.000 зол. на ч. 52.069, 89.218, 107.384, 21.784; 5.000 зол. на ч. 56.700, 62.783, 69.325, 108.682; 2.000 зол. на ч. 1.310, 4.114, 12.815, 22.644, 42.325. 55.255, 62.270. 81.542, 94.000, 105.072, 112.428.

— **Влом до Маслосоюзу в Самборі.** В ночі з 1. на 2. січня ц. р. невідомі злочинці дісталися до льокалю відділу Маслосоюзу в Самборі (при вул. Косцюшка 11) крізь отвір, вибитий у мурі від коридору. Злодії розпороли огнетревалу касу, з якої забрали готівку 1.318.45 зол. Повідомлена про випадок поліція веде слідство до цеї пори без висліду. Готівка і сама каса обезпечені в Т-ві „Дністер“.

— **Містерії плянованого нападу на почту.** Перед судом у Станиславові стане незабаром емеритований постерунковий Ян Торжевський з Устя Зеленого, обвинувачений в клеветі. Він робив службу в Бучаччині і там зійшовся зі ст. пшодовніком Людвиком Зержонем, що був заступником повітового команданта. Перейшовши в стан спочинку, вніс до міністерства внутрішніх справ донесення, в якому закинув Зержоневі, що він зорґанізував при допомозі І. Слободяна з Луки бандитську ватагу. Завданням тієї ватаги було напасти на почтовий амбулянс і зрабованими грішми Слободян мав поділитися зі Зержонем. Тому що напад не вдався, пшодовнік Зержонь намовляв його зорґанізувати другий напад. За те донесення Зержонь заскаржив Токаржевського за клевету.

— **Міліонове ошуканство.** Слідча влада у Львові викрила велике ошуканство, пляноване на шкоду Банку Краєвого Господарства і Банку взаїмного кредиту в Кракові. В справу вмішані відомі вже з карних процесів Ізак Пістінер, б. власник фабрики шкір „Мазаґа“ у Львові, його зять Векер з Підгородець коло Синевідська, Поля Фрайліх і два львівські адвокати, д-р Фрайліх і д-р Обляс. Втрати, які вже потерпіли і могли ще потерпіти оба банки та державний скарб, ідуть на міліони. Всіх арештовано.

— **Арештування за зведеництво.** Поліція викрила в мешканні Михайлини Лукасевич при вул. Сикстуській ч. 37 у Львові зведеництво. Ревізія викрила багато порнографічного матеріялу та інших документів, які свідчили, що в її помешканні сходилися мужчини й жінки в еротичних цілях. Жертвою її підприємства падали молоденькі дівчата, між ними й деякі ґімназистки. Лукасевич з фаху масажистка, доробилася на зведеництві значного маєтку. Покищо опинилася у слідчому арешті.

— **Дефравдант перед судом.** Перед карним трибуналом окружного суду в Коломиї розпочалася розправа проти Яна Левандовського, що будучи директором польського банку в Яблонові допустився численних зловживань. Він фальшував підписи на векслях, пускав в обіг векслі „ін блянко“, не виплачував ухвалених позичок і т. п., наслідком чого спроневірив 47.000 зол. на шкоду банку та приватних осіб.

— **Вломники при роботі.** До спедиційного бюра фірми Єлін і Рудомін при вул. Третього Мая у Львові вломилися в ночі на 9. ц. м. злодії, розпороли касу і вкрали 730 зол. та 60 долярів.

— **Святокрадство.** До церкви в Ставчанах пов. Городок Яг. добувся в ночі на 7. ц. м. злодій і вкрав позолочувану монстранцію й одну позолочувану чашу.

— **Злодійські порахунки.** Іван Михалевич з Косівця пов. Городок Яг. пробив ножем у живіт Михайла Богоноса з Бурчі пов. Рудки, наслідком чого той умер. Була це пімста за те, що Богонос зрадив його перед поліцією в злодійській справі.

— **Війна пачкарів.** В пограничному селі Уляничі, як повідомляють із Волині, дві конкуренційні пачкарські банди звели крівавий бій, при чому не обійшлося без стрілянини. Один пачкар упав трупом. Інші мешканці села так тяжко ранені, що незабаром померли. Кількох пачкарів арештовано.

— **Сахарина в серні.** Із Серадза повідомляють, що скарбова влада на польсько-німецькій границі натрапила на оригінальний спосіб пачкарства. Один пачкар із Велюня віз на фірі випхану серну, призначену, мовляв, для природничого музею школи в Серадзі. При ближчих оглядинах показалося, що серна була випхана сахариною, заграничного походження. Візник утік, заки його арештували.

— **Жиди тратять на гітлеризмі.** Багато жидів з Польщі має в Берліні камяниці та інші реальности, які купили в часі інфляції німецької марки. Коли прийшла до влади гітлерівська партія, що голосить охорону німецької раси та протижидівські репресії, затрівожилися теж закордонні жиди, побоюючись конфіскати своїх маєтків у Німеччині. Ґрупа варшавських жидів вислала вже до Берліна своїх делеґатів для забезпечення своїх інтересів. Як повідомляють із Варшави, одного такого делеґата арештовано на німецько-швайцарській границі з великою грошевою сумою, що походила з ліквідації інтересів. На основі виданого недавно припису у Німеччині не вільно вивозити більше як 700 марок.

— **Українські студенти за кордоном.** В суботу 11. лютого ц. р. в год. 20.30 уладжують українські студенти лювенського університету в салі бельґійської кольоніяльної унії в Брюсселі вечір українських пісень і танків. На програму складаються історичні пісні, колядки, ліричні і жартобливі пісні та національні танки. Після концерту танці в малій салі кольоніяльної унії.

— **Ревматики** і ті, що терплять на нервові болі повинні у власнім інтересі **випробувати таблетки Тоґаль.** Тоґаль втихомирює болі. Нешкідливий для серця, шлунка та інших органів. Спробуйте і переконаєтеся самі, але домагайтеся у власному інтересі тільки оригінальних таблеток Тоґаль. Можна дістати у всіх аптиках.

З театру.

ВЕЛИКИЙ ТЕАТР: „ЖИДІВКА“, — опера *Галевія.* Виступ *Голинського.*

Є твори у світовій музичній літературі, яких артистична вартість не старіється. До них належить опера „Жидівка“, виставлена 8. ц. м. Заповіджені виступи М. Голинського і В. Тисяка стягнули публику, що виповнила вщерть салю, яка буває часто порожна.

На першому місці слід поставити Голинського в ролі Елєазара, який разом із Плятівною (Рахеля) й Ужейком (кардинал Броні) надавав тон цілій виставі.

Голос Голинського заблестів цим разом знову металічною краскою і небуденною силою, особливо при кінці І. акту, де домінував над хором й орхестрою. Зі справжнім артизмом відспівав Голинський кінцеву арію IV-го акту, прекрасно модулюючи і викликуючи захоплення публики, що грімкою овацією даремно домагалася повторення цієї арії. Вирівнаний голос Голинського і легкість, з якою він без труду бере найвищі тони — найшли загальне признання авдиторії. Також його сценічна гра як і міміка були без закиду.

Гідною партнеркою Голинського була Плятівна, особливо в II-му акті. Чарував публику її незвичайно симпатичний тембр голосу, хоч голос її драматичний із широким волюменом надається перш за все до ваґнерівських опер. Виїмкова при цьому музикальність і вміла дикція артистки запевнили їй повний успіх.

Незрівняний сценічний артист — це Ужейко. Його характеристичний, сильно драматичний голос і в парі з цим вроджена інтеліґенція дозволили йому дати креацію кардинала ді Броні, якої позаздрив би йому не один зі співаків великої міри.

Хори назагал звучали добре, хоч тут і там нерівно (нпр. на початку І. акту). Імітування в орхестрі гарфи, якої цим разом забракло, скрипками, не причинилося до повного успіху. Диригував п. Лерер.

Шкода тільки, що ролі князя Леопольда не співав Тисяк, якого з нетерплячкою чекала публика і якого виступ авізувала (а відтак чомусь не відкликала) дирекція. Шимонович у порівнанні зі згаданим ансамблем вражав носовою краскою голосу і слабою дикцією.

—вич.

З кіна.

КІНО „АПОЛЬО“: „РОМЕЮ ТА ЮЛЬЦЯ“.

Весела комедія, що переходить у фарсу з артистами колишнього варшавського „Кві про Кво“, теперішньої „Банди“. Історія двох штудерантів що засновують бюро доброго тону та посередництва подруж. У головних ролях Димша і Том, у тих креаціях, які виходять у них найкраще. Допомагає Поґожельська, цим разом досить бліда. Кілька фарсових сцен дуже добрих. Зате шипіт апарату заглушує часто розмови.

Дописи.

КОВЕЛЬ.

Дещо про умовини праці в „Союзі Українок“. Слідуючою імпрезою „С. У.“ має бути Шевченківське свято дня 12. III. ц. р., до влаштування якого вже приступлено. При цьому треба з признанням сказати, що „Союз Українок“ є нині у нас єдиною громадською організацією, що, не зважаючи на дуже несприятливі місцеві умовини, веде, по змозі своїх сил, корисну для української справи національну роботу. Ми знаємо, що чорна кацапська сотня не може дарувати українцям, а радше „Союзові Українок“ їхньої національної праці на Ковельщині. Особливо пече її та непокоїть свято в память гетьмана Івана Мазепи в унійатській церкві у Ковлі (див. „Діло“ ч. 289 за 1932 р.) до скаженої злости доведа кацапських батюшків і стопроцентового українського „патріота“ Івана чи то пак Яна Губу. Богу духа винний „Союз Українок“ мусів поплатитись за ту панахиду — кацапська хуліганська лапа зза кутка кинула каменем у вікно домівки „С. У.“. Цей „геройський“ учинок хулігана найшов восхвалителів у... християнській газеті „Слово“, тій газеті, якій патронує митрополит Деніс і наказує-змушує всіх священиків та дяків виписувати (ч. 8. за 1933 р.). Вдохновителі кацапського хулігана, видно вичули, що ніяка українська газета такого допису не помістить і тому порадили написати, або й самі написали, до кацапської газети по українськи. Але трудна рада. Бо це така їх служба!.. Українське свідоме громадянство на них не вважає, бо ціну їм добре знає, і тому далі витревало працюватиме в „С. У.“ для справи українського відродження.

Присутній.

БУРШТИНЩИНА.

З діяльности філії „Просвіти“. Останніми часами відбулися при співучасти делегатів філії пп. д-ра Бараболяка, В. Даніва, о. Іжака і Яськова заг. збори в таких читальнях бурштинської округи: Кінашів, Настащин, Козара, Озеряни і Серики Сер. В Кінашеві відбулись основуючі збори, бо там влада читальню перед 2 роками була розвязала. В найкоротшому часі виділ приступає там до докінчення величавого чит. будинку, який розпочали будувати ще за істнування попер. читальні. Читальню в Настащині хотіла за всяку ціну перетягнути під свій вплив рогатинська філія, яка від довшого часу вже мішається чогось до діяльности бурштинської філії, хоч ця остання зовсім цього не потребує.

Свято в честь Мазепи. Дня 22. м. м. відбулося в Бурштині заходом рогатинської молоді свято в честь гетьмана Мазепи. Випало воно вповні вдачно, хоч деякі точки були дещо за мало дбайливо підготовані. Рогатинцям належиться подяка за те, що не жалували труду для звеличання ідеї великого гетьмана.

Із судової салі. Дня 21. I. ц. р. відбулася перед городським судом у Бурштині розправа проти 48 селян і селянок із Журова, обвинувачених у тому, що ставили чинний опір поліції. А саме мали вони перешкодити поліції в арештуванні 4 хлопців, які брали участь у бандерії. По переведеній розправі, на якій виказалося, що поліційне донесення зробило з мухи вола, суд увільнив усіх обвинувачених від закидуваного їм злочину і засудив тільки 3 селян на 1 місяць, а 24 по 3 тижні арешту з приноровленням амнестії, за звичайний проступок. Всіх обвинувачених боронив адв. д-р О. Скульський.

—o—

БІРЖА.

ГРОШЕВА БІРЖА.

Доляр 8.91 і три четверті.

У Міжбанкових трансакціях нотовано: Ню Йорк 8.91 і три четверті до 8.92 і одна четверта, Льондон 30.55—30.70, Цюріх 172.30—172.50, Прага 26.40—26.50, Берлін 212—212 і одна четверта, Париж 34.85—34.90.

—o—

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 9. II. 1933 р. за масло експортове та десерове пріма 2·20 зол., за літру молока 15—17 сот., літру сметани 0·00 зол., копу яєць 6·00—6·20 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Пятниця, 10. II. год. 7.30 веч. „Розбійники“ (Абон. 7).

Субота, 11. II. год. 7.30 веч. „Аіда“ (опера).

Неділя, 12. II. год. 3.30 попол. останній раз „Самум“ (ціни найнижчі).

Неділя, 12. II. год. 7.30 веч. „Розбійники“ (Абон. 7).

Театр Ріжнородностей.

Пятниця, 10. II. год. 7.30 веч. „Мадмоазель“ (Абон. 7).

Субота, 11. II. год. 7.30 веч. „Мадмоазель“ (Абон. 7).

Концертове Бюро Тірка:

Пятниця, 10. II., Едвар Штаерман, піяніст.

Неділя, 12. II. год. 11.30 передпол., оперовий поранок „Цирулик севільський“ і 3-а дія „Циганерії“ у виконанні учнів Оперового Курсу Консерваторії Польського Музичного Т-ва у Львові.

Кіна.

АДРІЯ: „Дім ч. 13“ (I. „Тайна вязничної келії“, II. „Любка смерти“), додаток: „Трубач Слім у Парижі“.

АПОЛЬО: „Ромео та Юльця“.

АТЛЯНТІК: „Аріяна“ (на осн. Кльода Анета).

КАСІНО: „Чемп“ (із Волесом Бері).

КОЛІСЕЙ: „Остання парубоцька ніч“, ревія „Завіяний карнавал“.

КОПЕРНИК: „Распутін“ (Конр. Файт).

МАРУСЕНЬКА: „Распутін“ Конрад Файт).

МІРАЖ: „Москва без маски“.

ОАЗА: „Льорель і Гарді, їх доля та недоля“ та ревія.

ПАЛЯС: „10 проц. для мене“.

ПАН: „Хоробрий вояк Швейк“.

ПАСАЖ: „Глибини моря“, „Лицарі в хмарах“.

ПРОМІНЬ: „II. к. фельдмаршал“ (Вл. Буріян).

СТИЛЕВЕ: „Х 27“ (Марлена Дітріх), ревія: „Праця збогачує“.

УТІХА: „Піднебесний роман“ і ревія.

ХИМЕРА: „Година з тобою“ (Шевальє і Жанета Мекдональд).

Закордонне радіо.

Пятниця, 10. лютого 1933.

Кенігсберг (217,1) 21.10 Вагнерівський вечір, **Копенгаген** (281,2) 22.00 Данська музика, **Міляно** (331,4) 21.00 Симф. концерт, **Ляйпціг** (389,6) 12.00, 16.30, 20.00 Концерт, **Рим** (441,2) 16.00 Концерт, 21.15 „Фуджамо“ ком. Антонелія, **Лянгенберг** (472,4) 20.00 „Сх. килим“ (музика, рецитації), **Відень** (518,1) 11.30 Квартет, 16.35 Солісти, **Харків** (937,5) 10.00, 15.15, 18.40 Концерт, 13.15 Мистці, 24.00 Оп. музика.

Субота, 11. лютого 1933.

Барі (269,4) 20.40 Опера, **Братислава** (279,3) 16.10 Концерт, 18.15 Нар. музика, 20.30 Весела програма, **Гуізен**(296,1) 16.40 „Парсіфаль“ оп. Вагнера, **Штрасбург** (345,2) 18.00 Концерт, **Штутгарт** (360,6) 12.50 Пісні в супроводі лютні, **Рим** (441,2) 20.45 Опера, **Лянгенберг** (472,4) 20.00 Вес. вечір, **Відень** (518,1) 17.35 Концерт, **Мінхен** (532,9) 20.00 „Альтер шішт“ комедія Кройца, **Харків** (937,5) 10.30, 15.15, 18.40 Концерт, 13.15 Звуковики, 16.30 Гумор, 24.00 Нар. пісні й музика.

Львівське радіо.

Пятниця, 10. лютого 1933.

11.40 Огляд преси, 11.50, 13.20 Метеорольог. комунікат, 11.58 Час, 12.10 Оркестра, 15.10 Експорт. комунікат, 15.15 Господарський комунікат, 15.35, 15.50 „Чому Польща не моглаб істнувати без моря?“, 16.00 Грамофон, Сільва рерум, 16.15 Для старших дітей: „Гдиня“, 16.28 Грамофон, 16.40 Вчений і його ляборaторія у фільмі, 17.00 „Свята моря“, 18.50 Комунікат для лещатарів, 19.00 „Чуже хвалите“, 19.15 Всячина, 19.30 „Душа моря“ Серошевського, 19.45, 22.45 Прес. рад. денник, 20.00 Муз. балачка, 20.15 Симф. концерт, 22.40 Спортові вістки, 22.55 Комунікати, 23.00 Танк. музика.

Субота, 11. лютого 1933.

12.10 Грамофон, 13.10 Метеорольог. комунікат, 13.15 Шк. поранок, 15.15 Господарський комунікат, 15.35 Для молоді: „Еорльф, цар моря“, 16.40 Враження з Малаги, 17.00 Авдиція для хорих, Сальонова орхестра, 17.30 Концерт, 18.00 Легка музика, 18.25 **Коляди в виконанні хору Волоської церкви під дир. Ром. Прокоповича**, 18.55 Львів тому пів століття, 20.00 Легка музика, Спортові вістки 22.05 Шопенові твори, 22.40 При криниці трьох братів, 23.00 Танкова музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

З Українського Лікарського Товариства. В суботу, дня 11. ц. м. відбудеться в год. 18. в домівці товариства при вул. Чарнецького 26. I. **відчит д-ра Т. Е. Бурачинського: Охорона материнства.**

Позір Дрогобиччина! Заходом Філії „Союзу Українок“ в Дрогобичі відбудеться в неділю, 12. ц. м. в год. 4. попол. в салі Народнього Дому при співучасти „Маслосоюзу“ реферат на тему „Набіл і його відживча вартість“, получений з малою виставкою продуктів „Маслосоюзу“. Дрогобицьке громадянство просить чисельно явитися на реферат **Виділ Філії.**

Жертви для нещасної матері в золотих: С. У. з П. 2.80, решта зі щедрівки у Збаражі 1, Е. Тишинська 5, М. З. 1, Н. І. 1, О. Попелева 1, за голодівку в Рівному в роковини бою під Крутами 7.20, Чит. „Просвіти“ в Грушатичах 4, Іван Невідомий, Галич 1, Громадяни Колодрібки 5, Іван Кабарівський за голодівку 30. січня 3, Н. Н. Білий Камінь 3. Разом з попередніми жертвами зложено 1088.22 зол. і 2 доляри.

ЯГІЛКИ. Діло, Н. Час, Жін. Доля, Н. Зоря, Нар. Справа, Неділя — пишуть: Найцікавіша точка програми концертів — це традиційні, стилево виведені ягілки. Мила несподіванка, милий ритмічний танок як найкращий балет. Окраса і справжня атракція кожного свята — без огляду на пору року на сцені й на майдані. Глядачі на всіх виступах були захоплені. Гарне програмове надбання для читалень, шкіл, амат. гуртків, руханк. товариств.

Як виводити ягілки, навчить книжка з текстами й нотами на сопран і альт до 65 мельодій під заг.:

„ЯГІЛКИ“.

Ціна в книгарнях 2.20 зол. Хто пришле переказом 2.40 зол. до автора д-ра Ол. Бариляка, Львів, Театинська ч. 31, дістане книжку відворотно. 1346

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЗНИЩЕНІ ПРЕДМЕТИ з правдивого або із китайського срібла — направляє посріблює старанно і дешево Мандль, Львів, Коперника 14, проти кіна. 1197 9—10

ІНТЕЛІҐЕНТНА вдова, середніх літ, що розуміється добре на сіл. господарстві, варенню і шиттю прийме заняття за скромним гонорарем. Зголошення: Адм. „Діла“ під „Зараз“. 1381 1—2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

СПЕЦІЯЛІСТ НЕДУГ ЛЕГЕНІВ, СЕРЦЯ І ШЛУНКА

Д-р Фелікс Ган

ЛЬВІВ, БАТОРОГО 12, ТЕЛ. 84-45.
Пересвітлює Рентґеном.

КОЖНУ НЕДУГУ ВИЛІЧИШ
якщо будеш реґулярно вживати

Зела д-ра Браєра

найбільше помічні у таких недугах:

Ч. 1. — кашель, астма, побільшення легенів — ціна зол. 3.50.
Ч. 2. — ревматизм, артретизм (лиха переміна матерії) — ціна зол. 1.50.
Ч. 3. — шлунково-кишкових недугах, недугах печінки, жовтяниця — зол. 3.—.
Ч. 4. — нервових, болі голови, безсонниці, апатії до життя — ціна зол. 4.—.
Ч. 6. — блідниця, довготревала недокровність — ціна зол. 5.50.
Ч. 7. — ниркові, міхура — ціна зол. 4.—.
Ч. 9. — загального затроєння — перечищаючі — ціна зол. 1.50.

Дістати можна в оригінальнім опакуванні в аптиках, аптичних складах і дроґеріях, або у фабриці ПОЛЬГЕРБА — Краків-Подгуже, скр. почт. ч. 48. Заінтересовані дістануть на домагання безплатно з фабрики брошурку: „Як віднискати здоровля“.

Оголошуйтеся в найстаршім укр. щоденнику „ДІЛО“!

Вуголь зол. 36·—

за 1 тону (1000 кг.) з доставою перед дім позакартелева копальня. Бюро копальні: ЛЬВІВ — ЛІНДОГО 2. Тел. 74-66. 1321 (Шукає заступників). 10-10

ПАСІЧНИКИ!

знайте, що лише одинока наша кооператива

„Рій“

У ЛЬВОВІ, ВУЛ. БЛЯХАРСЬКА ч. 20 доставляє правдиву, запашну і найновішими машинами вироблювану вощину. Тому не дайтеся збаламутити чужими офертами.

НАКЛАДНЯ SCHERL у БЕРЛІНІ

поручає такі свої видавництва:

Berliner Lokalanzeiger, Der Tag, Berliner Nachtausgabe, Der Montag, Die Woche, Die Gartenlaube, Filmwelt, Sport im Bild, Scherls Magazin, Algemeiner Wegweiser, Praktischer Wegweiser.

Адреса всіх видавництв:

BERLIN SW 68, Zimmerstrasse 35—41

У листах треба зазначувати:
Ausland-Abteilung. Місця платности в Польщі: Банк для торговлі та промислу, Познань (чекове конто в ПКО ч. 200.490). Почтове конто в Берліні: **Berlin, N-o 3.111.** 6-7

МИКОЛА МАТІЇВ-МЕЛЬНИК

КРІЗЬ ДИМ І ЗГАР

Ціна 50 сот., з почтовою перес. 70 сот.

АЛЬФОНС ДОДЕ

МАЦІЦЬКИЙ

Переклад із французьк. мови М. Рудницького. — Ціна 3·— зол., з почт. пересилкою 4·— зол.

ШЕВЧЕНКО і КНЯЖНА РЕПНІНА

Ціна 1·50 зол., на почт. перес. 50 сот.

Жадайте всюди

цикорії ЛУНА

виріб української кооперативної фабрики

„СУСПІЛЬНИЙ ПРОМИСЛ“

ЛЬВІВ-БОГДАНІВКА

вул. Церковна 2. Телефон ч. 42-97.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10.